

ZVONČEK

LIST S PODOBAMI
ZA SLOVENSKO MLADINO

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1900.

Leto I.

Pravljica o dečku in angelčku.

Bolan je deček bil,
solzé je grenke lil,
in vsa, in vsa zdravila
nič niso mu hasnila.
Ob hiši so veseli
otroci pesmi peli,
preležal noč in dan
on v sobi je bolan.
Kaj pa stori nekoč?
Vso zbere slabo moč,
pero v ročico vzame
in pisati to jame:
„Ah, angelček ti moj,
ah, vzemi me s seboj,
ah, strašno mi težko je,
ah, strašno mi hudó je!“
In miren leže spat,
sen ga objame zlat,
a pismo drobno to
kar samo gre v nebo . . .

Tam angelček leti
in pisemce dobi,
v rokó ga nežno vzame
in sede, brati jame . . .
In dobro se mu zdi
in k Bogu poleti,
pokloni se globoko,
dá pisemce mu v roko.
Vse tiho krog in krog,
saj bere ljubi Bog . . .
Ah, bere in smehljuje
to naročilo daje:
„Čuj, angelček ti moj,
pa vzemi ga s seboj,
da več ne bo hudó mu,
da več ne bo težkó mu!“
Zvonovi so zapeli,
in dečka v grob so delí . . .
Zdaj, ko vam pravim to,
dom njemu je nebo.

Leon Poljak.